

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

TEOG yerine gelen yeni
sistemde öğrenci adresine
en yakın okula yerleştirilecek.

"NADEN BÖYLE KALMASIN.. BU HAFTA GÖRÜŞÜM.. BEN ARARIM TAYFAYI, HABER EDERİM.. UZUN ZAMAN OLDU.."

"ABİ BU HAFTA BEN YOKUM YALNIZ.. VALİDELERE GÜDÜCEZ ZİYARETE.. DÖNÜNCÜ ARAYIM SİZİ.. SİMOT TARİHLEN NET DEĞİL"

"O ZAMAN TOP SENDE ABİ.."

"BIRAK!"

"İŞTE BÖYLE HATIRLADIM TENİNİ YOKLUĞUNDA SEVDİCEĞİM.."

"KOPAMIYORUM SENDEN.."

"HER ŞEYİN BAŞI SAĞLIK ABİ.."

"KAFASINI MI?"

"YOK LAN, NE KAFASI? SAĞLIK DİYORUM EN ÖNEMLİ ŞEY.."

"MOR ŞEYİN KAFASI" DEMEDİN Mİ?"

"MOR ŞEY DEĞİL HER ŞEY HERŞEY.. HER ŞEYİN KAFASI, AMAAN, BAŞI.."

"BEN DE ONU KARIŞTIRDIĞIM-DAN FAŞIRDIM İŞTE.. KAFASI MI BAŞI MI?"

"BAŞ.."

"Güzeel.."

"ÖKSÜRELİM.."

"SAY.."

"EFENİM?"

"SAY.. ÜÇTE ÖKSÜRECEM.."

"BİR, İKİ, ÜÇ.."

"ÖH!"

"YAKALADIN MI?"

"A2.."

"MİLLATTAN ÖNCE 10400 YILIYDI.. İNSANLIK DAHA GELİŞMEMİŞTİ.. ADETA HAYVANLAR GİBİ YAŞIYORLARDI VE ADAM DEĞİLDİ AMK HİCBİRİ.."

"LATKAR ZGRODHH.. YÖRTHÖR.."

"AGARA ANNGARA.."

"SONRA UZAYLILAR GELDİLER.. BAKTIKAR KI İNSANLIK DENYO, BUNLARI HER TÜRLÜ İHTİYAÇLARI İÇİN KULLANDILAR.."

"UZAYLILAR EN NİHAİYETİNDE ZEVKLERİNİ ALINCA GİTTİLER.."

"TAA KI M.Ö. 4000'E KADAR.. MÖ 4000'DE PİRAMİTLERİ YARMAK İÇİN GELDİLER YİNE.."

"CUVVV.. CUVVV.."

"SONRA Bİ DAHA DA GELMEDİLER.. GİN SEDDİNİ GÖRÜYÖLAR, AMA ONA BAKMAYA BİLE GELMİYÖLAR.."

"EVEEET.. KALDIK Bİ BAŞIMIZAA.."

"DİYECEĞİM; BU PAZAR İSTANBUL TÜYAP'TA 'HAMSIYİ BEKLERKEN' GDLİ KİTABIMI MARMARAGİZGİ'NİN STANDINDA İMZALATACAĞIM.. BEKLERİM HASRETLE"

Birazdan yakınlarda bir boks salonu.

Merhaba. Geçenlerde de yine çok acayip bir şey oldu. Dalış hocası arkadaşım aradı beni geçen. **Marmaris Selimiye'de dalış teknesi olan ağır ruh hastası olan arkadaş.** "Vah vah vah vah" derler böylelerine. Vah vah vah vah. Bu arada George Harrison'ın Wah-Wah adlı mükemmel bir şarkısı var, bu da böyle biline. Bilen zaten biliyor da bilmeyen bulsun dinlesin. İnternet diye bir şey var. Ben yine plağını alacağım o ayrı. Ben yine plaktan dinlerim o ayrı. George Harrison'un komple box set'i var, para biriktiriyorum, biriksin param alacağım. Hep böyle hayallerim var. Ne diyordum, ruh hastası arkadaştan bahsediyordum. Geçenlerde aradı beni. "Alpay" dedi, "ben şimdi İstanbul'a geliyorum, otobüsle, yüküm var, bisiklet var bir kere, beni gelip alman mümkün mü, bir de senin arabada bisiklet taşıma aparatı da var ya tepede, dev iyi olur benim için, ne diyorsun, mümkün mü" dedi. Dedim "olma mı mümkün, tabii ki mümkün, bu arada bisiklet taşıma aparatını ben arabadan önce aldım, sonra arabayı aldım, biliyorsun değil mi" dedim. "Bilme mi" dedi. "Ataşehir'den alacaksın tamam mı" dedi. Dedim "tamam, hadi görüşürüz, iyi bak kendine" dedim. Birkaç saat sonra yeniden aradı. "Ataşehir değil, Kurtköy'müş, Kurtköy'e bırakıyorlarmış, sorun olur mu senin için" dedi. Dedim "bilemedim bak şimdi, çünkü ben her gün bisiklete biniyorum, benim bir saatim var, Kurtköy'ü bilemedim" dedim. "Hem" dedim, "o nasıl bir firmaymış, değiştir bileti, diğer asıl güzel olan firmadan al bileti" dedim. "O neymiş öyle ya" dedim. "Kurtköy neymiş lan" dedim. "Yuh" dedim. "Tamam tamam, bakarım ben bir çaresine" dedi. Telefonu kapattım ama içim bir türlü rahat etmedi. Kurtköy'den bu çocuk nasıl gelsin. Gelemez ki. Kalır oralarda. Bisikletini bir kere hiç kimse almaz. Dedim "napayım ya, gideyim alayım madem, biraz geç çıkarım, tempolu bisiklet kullanırım, yine kullanırım yine kullanırım ben o gün bisiklet ki" dedim. Kendi kendime. "Ki" dedim "ki" bir de. Bazen bu "ki"yi diyeceksin. Yerli yersiz. Diyeceksin arkadaşım. Bu "ki"yi diyeceksin. "Ki" çünkü öyle bir şey. Aradım kendisini. Dedim "sen kaçta geliyorsun yarın, Kurtköy'e". "On iki'de" dedi. Dedim "tamam, görüşürüz yarın, hadi iyi bak kendine, görüşürüz yarın". Çünkü arkadaşımı tanıyorum, asla bileti değiştirmez. "Neden değiştirmiyorsun" diye sorsam da, yok işte "öbür firmanın saatleri gevşek", yok "bilmem ne" gibi saçma sapan cevaplar alacağım da o kadar eminim ki, o kadar emin olabilir bir insan yani bir şeyden. Ertesi gün erkenden çıktım yola. Dedim ki "beklemesin şimdi orada". On bir gibi çıktım yola. Yola çıkar çıkmaz aradı beni. "Geldim ben" dedi. Bir saat önceden gelmiş. Firma şov ya, firma şov. Yollar açıldı, akıyorum gidiyorum öyle. İstanbul dışına doğru gidiyorum. Kurtköy'e doğru gidiyorum. Tepemden uçaklar geçmeye başladı, "haah" dedim, "yaklaştım". Konum atmıştı, konum'a doğru gidiyorum. Derken firmanın tabelasını gördüm. Sol tarafta kalıyor. Hafif de tepede biraz. Bir giriş aradım, bulamadım. Dedim "herhalde ileriden döneceğim, öyle bir şey olacak". Git Allah git, gidiyorum. Kocaali il sınırından içeriye girdim zaten. Baktım bir benzin istasyonu çıktı karşıma. Girdim istasyona. Anlattım durumu. "Altı kilometre daha gideceksin, oradan döneceksin" dedi oradaki kişi bana. Koyuldum yeniden yola. Bu arada zamanlar akıyor. Altı değil on kilometreymiş. Döndüm Kocaali'den, geri dönüyorum. Saat oldu on iki. Asfaltı yiye yiye gidiyorum. Derken yeniden göründü firma. Tırt firma. İçim rahat bu defa. Sağa kıracağım, firmanın önüne çıkacağım. Çıkamadım. Bir giriş bulamadım, bir yol göremedim. Gidiyorum tekrar, İstanbul'a doğru gidiyorum. Durdum sonra bir yerde. Yaktım dörtlüleri. Aradım Anıl'ı. "Anıl" dedim, "durumlar böyleyken böyle, ben bir türlü gelemiyorum oraya, görüyorum gelemiyorum". Hala tarif etmeye çalışıyor. Gördüğüm yeri bana tarif etmeye çalışıyor. Dedim "tamam, ben bir hal çaresini

bulmaya çalışacağım". Tam üç kilometre boyunca geri geri sürdüm arabayı. Otoyolda. Boynum tutuldu. Bir benzin istasyonu, dinlenme tesisi gibi bir yer görmüştüm, oraya kadar geri geri sürdüm arabayı. Korkunç, tehlikeli, sıkıntı verici bir deneyimdi. Bu arada saat oldu bir buçuk. İstasyonda yine birine sordum. Oranın en iyi tarifçisini buldular bana. Ne dedi biliyor musunuz oranın en iyi tarifçisi bana, "ağabey o yol kapalı, buradan yürüyerek beş dakikayı almaz, yürüyerek git bence" dedi. Hemen indim arabadan ve otoyolda

yürümeye başladım. Hep merak ederdim. "Bu otoyolda yürüyen insanlar nereye gidiyorlar" diye. Meğersem arkadaşlarını almaya gidiyorlarmış. Dağları tepeleri aştım, nihayet Anıl'a ulaştım. Beş değil, yirmi dakika sürdü yürümesi. Sarıldık birbirimize, o sırt çantası ve tekerlekli dev bavuluyla, ben yüklü bisikletle, arabayı bıraktığım istasyona doğru yürümeye başladık. Çok sıcak oldu bir de, ter içinde kaldık. Bisikleti arabanın tepesine yerleştirdim. Dev bavulu ve çantasını attık arkaya. İstanbul'a doğru yola koyulduk. Bu arada saat iki'yi

geçiyordu artık. Özlemişiz birbirimizi. Yol boyunca ne hikayeler ne hikayeler. Bıraktım Anıl'ı evine. Hemen eve döndüm ve bisikletime atladım. Her zamankinden çok daha hızlı çok daha seri kullandım. Akşam oyunum vardı, ona da yetiştim. Bir de çok sevdiğim bir arkadaşımın işini görebildiğim için de ayrı mutluydum. Güzel bir gün oldu sonra. Hoşça kal.

"O kadar saçma ki!"
Her Çarşamba / Kadıköy Bahane Kültür Salon / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
10 Kasım Cuma / BKM Mutfak Çarşı / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00
11 Kasım Cumartesi / Kadıköy Living Room / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 405 24 04
17 Kasım Cuma / Çorlu Memduh Şevket Esenalı Sahnesi / Saat: 20.30 / bilgi: 0536 910 27 81

● Anladım ki insanın hayâl gücü aslında bir yerde gerçeklerle sınırlı.Yani en azından benim hayâl gücüm. Yani tabii ben de dragon

mragon hayâl edebiliyorum ama neticede onları önceden hayâl edilmişler üzerinden, vekaleten hayâl ediyorum. Eğer kimse şimdiye kadar dragon diye bir şey hayâl etmemiş olsaydı da bana kalsaydınız, Game of Thrones'taki en fantastik şey Tyrion Lannister olacaktı.

● Zaten bunu da öyle anladım. Öyle anladım derken, geçtiğimiz gün yaşanan bir takım cüceli havadislerle anladım. Şimdi efendim bundan bir yıl kadar önce ultra zenginlerin fantastik hayatları ve çılgınlıkları hakkında yazarken abartmak için hayâl gücümün sınırlarını zorlayıp şunları yazmıştım:

"...geçmişin zenginlerinin çılgınlıklarına baktığımız zaman... Pek de bakamıyoruz zira genellikle Medrano sirkinin cücelerinin kış çatalından kokain çekmek gibi çılgınlıklar yaptıkları için öyle naklen yayınlanacak şeyler değil..."

E ne oldu? Geçen hafta Suudi Arabistan'da dev operasyon yaptılar düzinelerce prensi yakaladılar ya. Bunlardan biri, çılgınlıklarıyla ve çılgın partilerde cüce atma yarışması düzenlemesiyle, cücelere birbirini kovalatmasıyla meşhurmüş.Allah kimseyi böyle meşhur etmesin orası ayrı da kamuoyuna açıklanan

buysa eminim cücelerin kış çatalından kokain de çekmiştir, çünkü neden çekmesin? Ayrıca bir insan cüceleri birbirine kovalatarak nasıl eğlenebilir onu da anlamıyorum. Resmen TRT'de Kaynanalar dizisi seyretsen daha çok eğlenirsin. Zalimliğe hiç değinmiyorum zaten. Cüce atmaya nasıl yaptıklarını da merak etmiyorum, artık elle mi atıyorlar, topa koyup mu atıyorlar, mancınkla mı fırlatıyorlar ama bir insanın "Cüce atmasıyla ünlü Prens" olması inanın benim kafamın içine sığmıyor. Binbir Gece Masalları'nı okudum, böyle prens görmedim.Yani tamam, bütün ciltleri okumadım, ikinci ciltten sonra sürekli aynı hikâyenin anlatıldığına kanaat getirip elimden attım ama sonra da çıkmıyordur yani.

● Şimdi biliyorsunuz Binbir Gece Masalları tarihin ilk arkası yarın dizisi gibi bir şey. Rivayet o ki karısı kendisine ihanet eden bir sultan var ve bu manyak bu yüzden bütün kadınlara düşman kesilmiş, illa her gün bir kadınla evlenip her gece o kadını öldürüyor, ertesi gün yeni bir kadınla evlenip onu da öldürüyor. E şimdi böyle şeyler her toplumda tepki çeken şeyler. Dolayısıyla adamın veziri kara kara düşünüyor ne yapsam ne etsem diye zira halk huzursuz, sessiz çoğunluk her gün bir kadını kurban vermekten sıkılmış. İşte o esnada vezirin kızı Şehrazat "Babacığim ben onu hallederim bırak ben evleneyim," demiş sonra da manyak sultanla evlenmiş.

● Ruh hastası, şerefsiz sultanla evlenen Şehrazat'ın planı da şu: Manyak herife her gece bir masal anlatacak, tam heyecanlı yerinde arkası yarın diyecek de, manyak sultan devamını merak edip Şehrazat'ı öldürmeyecek. Ertesi gün hem bir önceki günkü masalın devamını anlatacak ama hoop yeni

bir masala başlayacak, onu da yarım bırakacak da böyle böyle hiç ölmeyecek.Tam manasıyla kerizce bir plan, bir kere onu söyleyeyim. En iyi ihtimalle o ruh hastası şerefsiz sultan ertesi gece merak ettiği kısmı öğrendikten sonra kadıncağzın kafasını keser, daha yüksek ihtimalle ilk gece, "Ne demek lan arkası yarın, söyle bakayım ne oldu devamında," diye döve döve anlatırır. Hepiniz Netflix'ten, internet'ten dizi izleyen insanlarsınız, binge-watching diye bir şey var, hanginiz izlediğiniz dizinin sondan bir önceki bölümü cliffhanger'la bittiğinde çok merak ettiğiniz hâlde "Neyse sezon finalini de yarın izlerim," diyorsunuz? Birbirimizi kandırmayalım, son bölüme kadar geldiyseniz izlersiniz çoğunuz.

* Yani gerçekçi olmak gerekirse eğer işler başta anlatıldığı gibiyse, bütün bu "Binbir gece Masalları'nın" aslında "Bir iki Gece Masalları" olması gerekirdi.

● Binbir Gece Masalları'nın sonunda da tahmin edebileceğiniz gibi Şehrazat'ın anlatacak masalı kalmıyor, ama sultan da bu bin bir gecede Şehrazat'a aşık olmuş oluyor da, kadıncağızı öldürmeyip sağ bırakıyor, Şehrazat ve sultan şerefsizi ömür boyu mutlu mesut yaşıyorlar.Valla kusura bakmayın da ben bu kadar alçakça bir şey görmedim. Bu hikâye illa devam edecekse benim beklediğim katarsis Şehrazat'ın sık bir hamleyle Kill Bill misali sultan denen şerefsiz ahlaksız haysiyetsiz katilin başını gövdesinden ayırmasıydı. Ne o arkadaş, Şehrazat'tan önce sultan denen pezevenğin her gece koynuna alıp sabahına öldürdüğü onlarca kadının hesabını sormayacak mıyız? Şehrazat'ın da midesi böyle bir şerefsizle evlenmeyi kaldırırdıysa onun da yüzüne tükürmek lâzım.Vaktim olsa "Binbir Gece Masalları: Kill the Sultan edition" yazardım.

BOBO

nisan hakan

"Okumaya geldiğin bu Bizans eski şehir, Şimdi bu Kasım ikindisi neden böyle hergele..."
Cem Karaca / Mor Perşembe'den

YIL 1980. Malatya. 12 yaşımdayım. Normalde askeri lojmanda otururuz, bu kez lojmanda yer olmadığ için, Turan Emeksiz Caddesi'nde, sivil bir evde oturuyoruz. 12 Eylül Darbesi'ni izleyen haftalardan bir pazar. Kapımız, gümbür gümbür çalındı. Ağıtık. İnizbatlar. Tam teçhizatlı izbandutlar. "Evi arayacağız" deyip çamurlu postallarla içeri daldılar. Antredeki askılıkta rahmetli babamın kepinini görünce bir duruldılar. Robôsambırılı babam, içerdem "Yavaş, yavaş!" diyerek çıktı. İnizbatlar, hızla durumu anlayarak, yeni bir iz yaratmayıp aynı çamurlu izlere gerisin geri basarak, kapıdan çıktılar. Babamla kuvaç duyduğum an, o and! (Caddesinde oturduğumuz Turan Emeksiz'in katledilen ilk solcu değerlerimizden olduğunu daha sonra öğrenecektim, "28 Nisan'dı yavru hey / Ham meyvayı kopardılar dalından (...)" Ya derdime derman / Ya katlime ferman!" dizelerinin geçtiği şiir Enver Gökcce tarafından Emeksiz için yazılmış, Ahmet Kaya tarafından da bestelenmiştir.)

İnizbatlar bizim eve girmemişlerdi ama apartmandaki tüm evleri, yatakların pamuklarına kadar aramışlardı. Bütün bir ilke didik didik arıyor, insan haklarına zerre aldırış etmeden, 'insan, haklanıyordu.' İşkence ve baskı, resmi yönetim biçimi olmuştu. Bir sabah kahvaltıda, babam Cumhuriyet'in "Pencere" köşesini sesli okudu. İlhan Selçuk, "Atatürkçülük bir muz mudur?" başlıklı yazısında, "Darbe yapının da, darbe yapılanın da Atatürkçülük iddiasını taşıdıklarını, bunun mümkün olamayacağını, kemalizmin her niyetle yenilecek bir muza benzediğini yazmış, statükoyu inceleden dalgaya sarmıştı. Yazar'ın adını ilk kez o gün duydum. Ertesi gün de bu yazı nedeniyle, Cumhuriyet'in sıkıyönetim tarafından kapatıldığını söylediyi babam. Yazar'ın

hayatının bu tip zorbalıklarla dolu olduğunu yaşadıkça öğrenecektim...

Yıl 1971. 12 Mart Muhtarı'sından sonra "Hoşgeldin Tanzimat Kafası" adlı bir yazı kaleme almıştı İlhan Selçuk ve Cumhuriyet, yine kapatılmıştı. Sonra, Yazar'ı gözaltına aldılar, Ziverbey Köşkü'ne kapadılar, zulmettiler. Orada yaşadıklarını, ifadesine yerleştirdiği akrostişle anlatacağı.

Ifadesinde, her cümlesinin sondan ikinci kelimesinin harfleri arka arkaya yazıldığında çıkan cümle şuydu: "İşkence altındayım." (Daha öncesi, 60'lı yıllar... İlhan Selçuk, bir yazısında "Mollanın biri de çıkar, 'Anayasa, sosyalizme kapalıdır.' der." tümcesini geçirir. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay, adı geçen 'molla' ile kendisinin kastedildiğini öne sürerek dava açar. Başbakan Süleyman Demirel de yine aynı iddiayla dava açar. Mahkeme görülür. Yazar'ın avukatı Uğur Mumcu'dur, savunmasında şöyle der: "Selçuk, yazısında 'mollanın biri' demistir, o yüzden iki dava kabul edilemez!" Yazar, Demirel'in davasından beraat eder, Sunay'ın davasından ceza yer.)

Yazar, 11 Mart 1925'te İzmir'de doğdu. Doğum yeri hanesine 'Aydın' yazıldı, adeta ileride 'Aydınlanmanın Bilgesi' olacağına dair bir kehanet gibi! Öncesi neydi peki, anlatıyor Yazar: "Babamın anlatığına göre, biz Selçuk'tan yola çıkmışız, Girit'in fethi sırasında oraya yerleşmişiz. Babam, Girit'te doğmuş, Kandilya'da... Girit düştükten sonra, aile yeniden Anadolu'ya dönüyor; Milas'a yerleşiyorlar." Aydın 7 Eylül İlkokulu'nda birinci sınıfı bitirir, öğretmen Melahat Hanım'dır, 'şarı sağı bir hanım.' İlk anımsadığı kitap, Victor Hugo'nun Seffiler romanıdır...

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni 1950'de bitirir İlhan Selçuk, avukatlık stajını takiben meslektaş Selahattin Hakkı Esatoğlu ile birlikte iki yıl kadar serbest avukatlık yapar. Sonrası yayın hayatı. Evvela kardeşi Turhan Selçuk'la birlikte 41.5 ve Dolmuş dergilerini çıkarırlar. Sonra Selçuk kardeşler ile Aziz Nesin biraraya gelir ve Karikatür dergisi çıkar. Bu dergi, Semih Balcıoğlu'nun Taş'ıyla birleşir ve Taş Karikatür adını alır. Yazar'ın içindeki mizahçı, mesaisine hiç ara vermeyecekti. Yıllar sonra, 1996'da, Cumhuriyet'in mizah eki Dinozor'u Zafer

Temoçin ve Erdal Belenlioğlu ile çıkardığımızda, "'Yeni oğlum oldu!' diye seviniyordu İlhan Ağabey... (Bir gün Zafer'le dergideyiz, Dinozor'un ilk çalışmaları, İlhan Ağabey geldi, 'Az zamanda çok işler yaptık mı?' diye sordu, Zafer'in cevabı 'Daha çok çalışacağız!' oldu.)

Yıl 1961. Yazar, 36 yaşında köşe yazarlığına başlar; Akşam, Tanin ve Vatan'da yazdıktan sonra, 1963'te Nadir Nadi'nin çağrısıyla Cumhuriyet'e gelir. "Pencere" efsanesi böyle başlar. O, köşe yazılarına peri tozu serperek 'gazetede güncel sanat' yapar, köşe yazıları da O'nu bir filozofa dönüştürür. Bir dönemin gençlerini birlikte etkiledikleri, sonradan liberalleşip İkinci Cumhuriyet'in teorisini haline gelen Çetin Altan'ın aksine, "milli demokratik devrimci" kimliğinden hiç sapmayacaktır Yazar, adeta Birinci Cumhuriyet'in oyun kurucusu gibi yazı serüvenini, giderek artan bir dil ustalığıyla sürdürecektir, "Solcu olmayan solcu, sağcıdır!" diyecektir. 1991'den 2010'daki vefatına kadar Cumhuriyet'in başyazarıdır İlhan Selçuk. Bugünkü Cumhuriyet'in logosuna adı yerleşmiştir; bu onun, çok az yazı ustasına nasip olur. Yazar, adını sonuza ışıkla yazdıran bu kıvanç, annesinin ak sütü gibi hakketmiştir...

"İnsan hakları, bir gün herkese lazım olur." diyecektir Yazar. "Demokrasinin anahtarı yoktur; çünkü özgürlüğün bütün kapıları açık olduğu zaman demokrasi vardır." diyecektir. "Duygulu insan vardır... Duygulu makine yoktur." diyecektir. "Mutluluk, tebdil-i kıyafet dolan bir sultandır, dün gece bizim soframızdaydı." diyecektir. "Dilin musikisi, ikinci bir dil yaratmaktadır." diyecektir.

"Zamanın hızına yetişilseydi, zaman geçer miydi?" diyecektir. "Evet, beş parmak bir olmaz. Bu doğaldır. Ne var ki kol bedenim uzantısıdır, parmak elin uzantısıdır.

Yürekten kaynaklanan kan, her parmağın ucuna dek tüm bedene hakçasına yayılmaz mı? Hangi parmağın beslenmesi hangi parmaktan eksik? Sen toplumun kişilerine küçük yaştan beslenme ve eğitim eşitliği yarattırsan, hangi elin hangi elden üstün, hangi parmağın hangi parmaktan uzun olacağı hakçasına belirmez mi? Özgürlük ve eşitlik uğurluk yarışının kulvarlarındır; insanlar orada yarışmalıdırlar birbirlerini geçmek için..." diyecektir. "Tarihi biçimlendirecek olan, yeni düşüncelerin ve akımların insandır, şairidir, yazardır." "Hey gidi dalkavuk... Sana soytan bile denemez, çünkü soytarlık senin için rütbe sayılır. Sen dalkavukluk için belini kırıp ikiyi katlanırken, senin görüntüne bile katlanmak ne büyük acı..." diyecektir. "Yoksul bir köylü nice incelliği benliğinde taşıyabilir; zengin bir kentli de kabalığın göstergesi gibi ortalıkta dolanabilir." diyecektir. "Ne yaziyor soytarı? Ne yazacak? Ülkeyi çekip çevirmek, soyup sönmek isteyen parababalalarına ve siyasal güç sahiplerine yaranmak için her şeyi toz pembe göstermeye çabılıyor." diyecek ve bu yazısını şöyle bağlayacaktır: "HAYATIN TA KENDİSİDİR YAZI; GAYRİMEŞRU KAZANCIN BANKA ÇEKİ DEĞİLDİR Kİ ÜZERİNE İSTEDİĞİN RAKAMI YAZIP ALTINA İMZAYI BASTIKTAN SONRA VEZNEDEN ÇEKESİN."

Yıl 1996. Askerliğim yeni bitmiş, enerji birikmiş, sabahlara kadar masa başında çalışıyorum. "Yeni dünya düzeni" ve "yükselen değerler" söylemlerinin popüler olduğu zamanlar, bir tip tasarladım, tam amerikancı bir köşe yazarı. Adı Yüksel, soyadı Endeğer. Yüksel Endeğer, eski solcu, sonra liberal olmuş, tüm otoritelere yağıcılık derecesinde bağlı, emekçiye ve geçmişi düşman, hızlı solcuyken sağda müsait bir yerde duran bir dök. Onun ağzından örnek yazılar yazdım. O sıralar Leman'da çalışıyorum. Fakat Leman'a yazarsam, Yüksel Endeğer'in sahte olduğu hemen anlaşılacak. Gazetede olursa elektrik yaratabilir diye düşündüm, bir cesaret Cumhuriyet'i arayıp İlhan Selçuk'la konuşmak istediğimi söyledim. Bağladılar. Yumuşak bir ses tonuyla, "Buyur gel, bir kahve içelim" dedi. (Bundan yıllar önce, Türkçökü Caddesi'nde rastlaştım ve tanışıp tokalaştığım İlhan Selçuk'la, hafif mahmur gözlerinin ıprıtısı zihnime çakılmıştı.)

Yazar'ın kahvesini içtim ve 28 yaşında, takma isimle Cumhuriyet'te yazmaya başladım. Yüksel Endeğer, başta İlhan Selçuk olmak üzere, gazetenin tüm 'dinozorlarına' karşıydı, Cumhuriyet'in tümünden renklemesinden yanaydı, omurgasızlığı alenen savunuyordu. Gazetenin kadim okurları, Endeğer'e tepki mektupları yazıyor, sahteliği anlayamamlar bu tipi içlerine sindiremiyorlardı. Benim sevmediğim kim varsa,

Yüksel Endeğer onun hayranıydı! Sonra, kendi isimle ve "İssız Oda Yazıları" başlığıyla yazdım Cumhuriyet'te. Yazar'ın mesai arkadaşı olmak ve O'na "İlhan Ağabey" diye seslenebilmek, hayatımın en anlamlı bahtiyarlıklarından biridir...

Dinozor dergisi, o süreçte çıktı. Önce gazetenin eki, sonra da bağımsız dergi olarak. İlhan Ağabey, yaptığımız işi beğenir ve "devrimci mizah!" diye tanımlardı. O, bizi genç meslektaşları olarak anar, biz de her konuda konuşabileceğimiz bir ustaya sahip olmanın tadını çıkarırdık. Babiali Yokuş'un son adamları olduğumuzu o zamanlar biliyorduk...

Zaman algısını, "Vakvak Ağacı" başlıklı yazısında yansıtır Yazar: "İstanbul'da bu yıl bahar yaşandı mı? Bilmem ki, yaşad mı? Her yıl böyle olur... Baharı özlersen kuytu kış günlerinde, geldi, geliyor diye beklerken yaza ne zaman girersin, belli olmaz. Yüreğinde bir eksiklik tortulaşır, yaşınnası gereken bir mevsimi yaşayamamaktan doğan burukluk gönlüne yayılır, canını sıkır, treni bir kez daha kağırmış gibisin..." Artık treni son istasyona varmıştı, 21 Haziran 2010'dan beri, o sessiz bahar ülkesinde Yazar; aziz ruhu, gönlünce duyumsuyordu artık mevsimin bütün renklerini, rüzgarlarını, ışıklarını...

"Bir yedeksubay hüznü var fotoğraflarında." diyor Cemal Süreya, Yazar için. Muzafer İlhan Erdost, "Kaleminin kökleri tarihin derinindedir. Gövdesi, toplumsal bilincin gövdesidir. Yaprakları her gün yenilenen bilginin tazeliğiyle ışıır." diyor. Şükran Kurdakul, "Güncel olanın daralttığı bir dünyada söylemini biçime, iletiyi yapıya kavuşturduğu için kırk yıldır okuryuyla bütünleşme sürekliliğini yitirmede İlhan." diyor. Yıldız Sertel, "İlhan Selçuk'un özelliği, siyasal mekanizmanın dışında kalmasında, başını dik tutup büyük kurumların, servetlerin kucağına düşmemesinde." diyor. Büyük Yaşar Kemal ise Yazar'a şöyle sesleniyor: "İlhan Selçuk, arkadaşım... Var olma ya da yok olma kavgasında en güzel kavgayı verenlerdensin..."

Ve benim İlhan Ağabeyim... Bayram balonlarını, düz renklerle yetinmeyip nar kırmızısından kobalt mavisine, limonküfünden zehir yeşiline çeşitleyen ustam... Yeni uyanmış gibi, dünyaya hafif şaşkın, çokça da şefkatli gözleriyle bakan ustam... Lunaparkların mucidi Lunaçarski'yi öğreten, Seyyan Hanım'ın rüyaya benzer şarkılarını anlatan, "Kofi Annan, zarif, dansör gibi bir adam." tanımını yapan ustam... Yılların tecrübesiyle, "Altmış gramlık Seka Kağıdı, biraz esmer bir kağıttır." diyen ustam... Yazı yazarken, uykuyu almış olmanın önemini sık sık vurgulayan ustam... Yakasız gömlekleri sade bir kıklığı taşıyan, "Evrım, kravatı atmıştır!" diyen ustam... Bir yaş gününde Temoçin'le beraber aldığımız, kemersiz, belden büzgülü keten pantolona, yazı yazarken daha rahat giyileceği için çocuk gibi sevinen ustam... Dostoyevski'nin Alyoşa'sını yeri geldiğince anan ustam... İtalyan çizgi romanlarını iştahla, hevesle bize gösteren ustam... Bir arkadaşından, evinin çalışma odasında, bir şilteye uyuduğunu öğrendiğimiz ustam... Zalimin zulmüne karşı, "Düşünüyorum, Öyleyse Vurun!" diye sonsuzluğa seslenen ustam... Kutsalını insanda arayan, dünya alimi, gönlü adamı ustam... Hacıbektaş Yıldızlar Mezarlığında kardeşiyle birlikte yatan, yıldız tozu ustam... Benim İlhan Ağabeyim, tepeden tırnağa Yazar...

Yıl 2008. 21 Mart'ta, 83 yaşında gözaltına aldılar Yazar'ı, sabahın erken saatlerinde. İki gün sonra da saldılar. Suçlandığı "Ergenekon" vakasının yudurma olduğunu tarih bize gösterdi... Şimdi, bir kısım Cumhuriyet çalışanı yine hapisteler. Başyazarlarının, ustalarının, İlhan Ağabeylerinin izindeler. Kutsal devlet, memleketin yazarından, çizirinden bu şekilde korumaya devam ediyor bizi! Ve bugün, başkan hükmünde cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan. Yazar'ın 14 Mart 2008'deki yazısında "Devlet benim!" diyen Fransa Kralı 14.Lui'ye benzettiği adam... Bu da geçecek ya hu! Türkiye; tarihe, gerici Başkanların değil, ilerci Yazar'ların yurdu olarak geçecek...

mustafa satıcı

YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

İMZA GÜNÜ

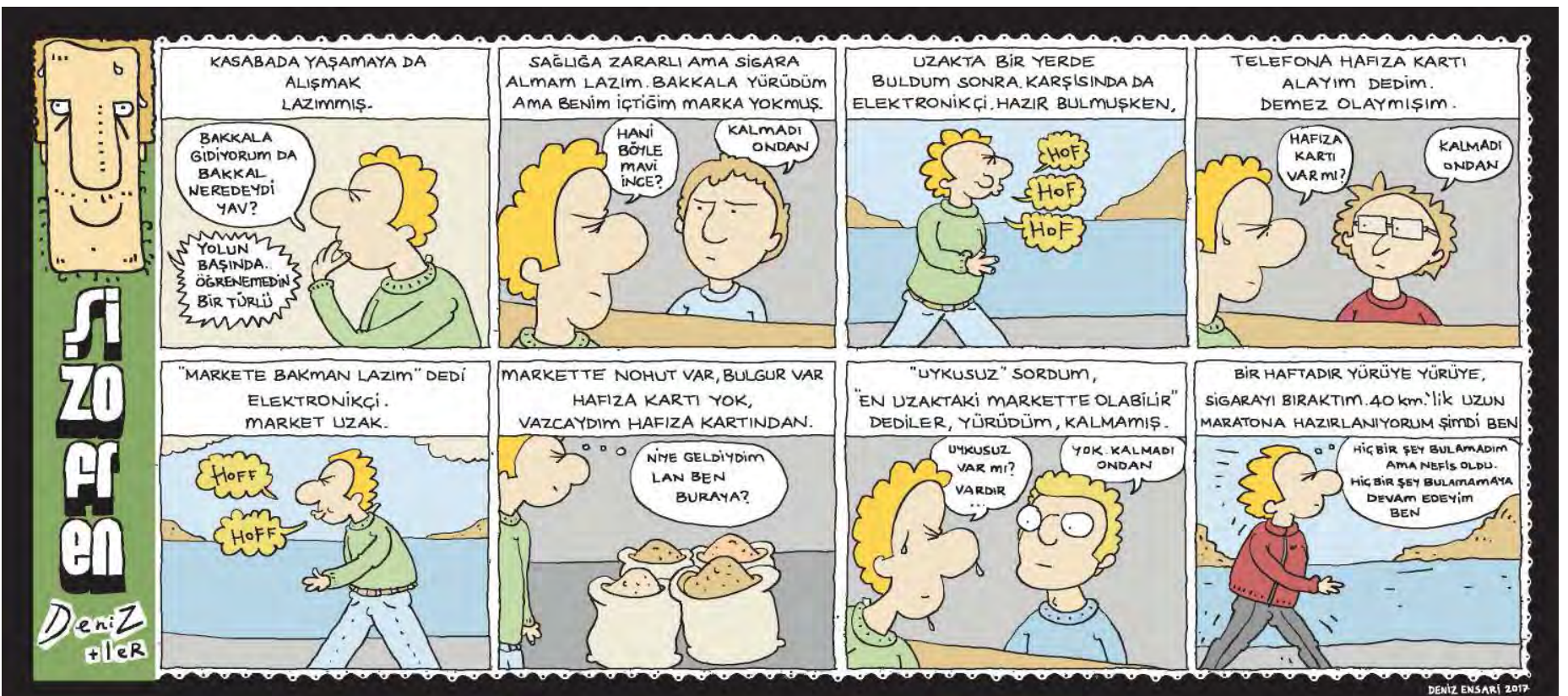
Sandık.İçİ 3
ERSİN KARABULUT

**ERSİN KARABULUT
UĞUR GÜRSOY**

**11 KASIM CUMARTESİ SAAT 14:00
İSTANBUL TÜYAP KİTAP FUARI
KOMİK ŞEYLER STANDI SALON 2,
No:2508**

DENİZ ENSARİ 2017

İnanılmaz Maceralar Serisi

Macera 16: Şatoda İşler Karışıyor

“Hiçbir şeyin değişmediği, sabit bir dünya düşün... Elinin altında bir tuş olacak mesela, hayatından çok memnun olduğun bir anda tık basacaksın, sonsuza kadar o günün şartlarında, o gün hissettiğin hisler içinde yaşamaya devam edeceksin. Basmaz mısın? Burada önemli olan kendini ne kadar sevdiğin. Zaten her şeyin temelinde kendini ne kadar sevdiğin yok mu? O tuşa bastığında dertlinin sonsuza kadar dertli kalacağını biliyorsun, bu etik anlamda bir sorundur. Mesela sana başımdan geçen bir olayı anlatayım. Geçen gün eşim leydi kendisine gelen bir telefon sebebiyle apar topar evden çıkmak zorunda kaldı. Bir arkadaşı çok kötü olmuş, hep ağlıyormuş, ancak bitkisel sakinleştiriciler içince uyuyabiliyormuş, o da bir saat en fazla iki saat uyuyabiliyormuş. Olayın detaylarını tam bilmiyorum, leydiniz anlattı ama tam dinlemedim. Büyük bir trajedi var yani ortada. Sen yabancı değilsin, o yüzden anlatabilirim. Leydinizin dostunun durumuna üzülüm tabi ki, benim de öyle günlerim olmuştur sonuçta. Ama o gün benim de boş günüm, leydiniz şatoyu terk edince bir iki saat dergi kitap falan okudum. Sonra telefon geldi, leydiniz arkadaşını yalnız bırakamıyormuş, kendine zarar vermesinden korkuyormuş, o yüzden gece geç gelebilirim ya da hiç gelmem sen ona göre kendine program yap dedi. Önce diğer lordları arayıp dışarıda olan var mı diye yoklasam mı, dışarıda insan varsa ben de dışarı mı çıksam diye düşündüm ama bu fikrimden hızla vaz geçtim. Çok dışarı çıkasım yoktu. O an aklıma bilgisayara indirip bir türlü oynamaya vakit bulamadığım bilgisayar oyunları geldi. Bilgisayar oyunları açısından çok verimli bir sene geçiriyoruz bilmiyorum takip ediyor musun? Ard arda çok güzel oyunlar çıktı, ben de hepsini takip edemiyordum ama vakit buldukça bakıyorum. Neyse işte; önce altıma kot pantolonumu giydim, şatonun yakınlarında bir tekel bayii var, Yüksel tekel. Yüksel abiyle on yıl olmuştur tanışıklığımız. Şatodan kaçıp giderdik, rahmetli lord babacığımın gizli bira verirdi bize, tezgah arkasında muhabbet ede ede içerdik. Şatonun kendi bira yapımıcısına diyecek lafım yok, inanılmaz biralara yapıyor, çok da düzgün adam ama hiç muhabbeti yok. Doktor gibi adam, tam bir profesyonel. Hiç tekel tadı alamıyorum. O gün lord olmadan önceki o eski dertsiz günlerin hatırına Yüksel abiye uğramak istedim. Yüksel abi beni görünce nasıl sevindi, anlatamam. Bırakmam lordum, tezgahın arkasında bir bira ikram etmeden vallahi bırakmam diye tutturdu. Oturduk, en taz kuruyemişini çıkarttı, eski kaşar çıkarttı, memleketten kuru et gelmiş onu çıkarttı. En güzel bira evinde, en şık bistroda böyle hizmet olmaz. Laf lafı açtı, bir bira diye oturduk üç birayı bitirdik. Rica minnet ancak kalktı yanından. Yanıma bir sürü meze verdi, üç tane bira da şatoya aldım, geldim çektim eşofmanları

oturduğum bilgisayarın başına. İnanın bana dostum, uzun zamandır bu kadar huzurlu ve keyifli zaman geçirmemiştik. Oyun çok güzel çıktı, eski kaşar ve kuru et aldı götürdü, üç bira bitti şatonun bira mahzeninden üç bira daha getirttim. Baktım oyun oynayamayacak hale geliyorum, eski müzikleri sakladığım harici disk buldum, eski albümleri açtım. İşte o zaman düşündüm, tuş olsa basardım. Oysa ne kadar bencilce değil mi? Leydinin arkadaşı çok kötü durumda, leydinin de sıkıntı içinde olduğu belli, sonuçta dert dinliyor, derde ortak oluyor. Buna rağmen huzurun hazı o kadar nadir rastlanan bir kuş ki, bir kez hanenize girdiğinde insanın bir daha doğaya salası gelmiyor. Diyeceksiniz ki, doğanın düzeni budur, o nadir kuş bir gün sizin camınıza konacak, ertesi günü başka diyarlara uçacak. Haklısınız. Ben zaten varsayımsal konuşuyorum. Siz ne diyorsunuz bu işlere?”

Lord Ricciardo, şatonun filozofu olan Sir Gionni'yi esir etmiş yarım saattir aralıksız konuşuyordu. Sir Gionni anadolu üniversitesi felsefe bölümü mezunuydu. Felsefeyi sevmeyi, aksine felsefeden nefret ettiğini okulun ilk

senesinde fark etmişti. Ama üniversitede arkadaş ortamı güzeldi, hep batak oynuyorlardı, kızlarla dışarı çıkıyorlardı, evden harçlığı geliyordu, öğrenim kredisi de vardı. Keyfi yerindeydi. Sir Gionni, elinin altında tuş olsa o günlerde basardı. Annesi babası eşek kadar adama harçlık göndermek için çalışıyormuş, devlet

milletin vergisinden alıp Gionni'ye veriyormuş umuru olmazdı. Sonsuza kadar batak, sonsuza kadar kafede oturmak. Peki bu kalitesiz insan, nasıl olmuştu da şatonun filozofu olmuştu? Lord Ricciardo bir yandan birasını yudumluyor, bir yandan da bunu merak ediyordu.

“Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir, bir de aynı nehirde iki kez yıkanılmaz diye biliyorum lordum” dedi Sir Gionni.

“Anlıyorum... İşin etik boyutuna ne diyorsun peki? İnsanın kendi huzurunu korumak için başkalarının dertlerini yok sayabilmesi etik mi sence? Peki ya bu yeteneğimiz olmasa yaşamaya devam edebilir miyiz? Diyelim ki benim keyfim yerinde, leydimin de keyfi yerinde, halkın keyfi de yerinde, uzak akrabalarımızın bile keyfi yerinde. O zaman “işte bu an sonsuza kadar yaşanacak bir andır” diyerek basabilir miyiz o tuşa? Afrika ne olacak? Afrika'nın derdi biter mi? Bir insan devamlı Afrika'ya üzüldü hayatını yaşayabilir mi? Bizim gibi insanlar gündelik keyiflerin, kısıtlı bir huzurun peşinden koşarken bazı insanları Afrika'ya gidip oradaki çocuklara bisküvi falan yedirmeye iten dürtü nedir? Onları bizden ahlaklı yapan şey nedir? Ya da onlar bizden daha ahlaklı mıdır gerçekten?”

Sir Gionni bu söylenenlerin karşısında duraksadı. “Etik neydi ya, hep karıştırıyorum ben onları” dedi açık yüreklilikle.

“Felsefenin doğru ve yanlış sistematiği ve kategorik olarak ele alan bir dalıdır”

“He o zaman niye öyle dememişler ya, hep yabancı isimler lordum, insanın kafasında kalmıyor. Afrika işi karışık, orada herkesin gözü var, maden çok çıkıyor. Bazı güçler izin vermez yani afrikanın kalkınmasına.”

“Anlıyorum... Teşekkürler Sir Gionni, çok kaliteli bir sohbet oldu.

En kısa zamanda tekrarlamak isterim. Şimdi çıkabilirsiniz, konuştuklarımızı biraz odamın mahreminde tek başıma düşünmek isterim” dedi Lor Ricciardo ve Sir Gionni'yi huzurundan azadeyletti.

Hemen ardından da şatoya personel alımlarıyla şahsen ilgilenen eşi Leydi Ricciardo'yu buldu ve Sir Gionni'nin denyo bir insan olduğunu, öldürtmeyi düşündüğünü bildirdi. Bunu duyan leydi çok üzüldü ve sinirlendi çünkü Sir Gionni leydinin dayısının çocuğuydu, biraz yavaş bir çocuktu ama çok iyi yürekliydi, geçen sene leydinin ananeleri banyoda düşüp kalçasını kırduğunda ona hep Sir Gionni bakmıştı. Okulu zor bitirmişti zaten, sonra da çalışmayıp evde yatınca dayısı çok üzülmüştü, adam beş yıl önce emekliliğini almıştı ama çocuğu yüzünden işi bırakamıyordu. Edremit tarafından ev almışlardı, o tarafa yerleşmek istiyorlardı ama Sir Gionni iş bulamadığı için o yaşta adam her gün sabahın köründe metrobüse binip saatlerce yol gidiyordu. Çocuk ben öğretmen olmam diye tutturmuştu, özel sektörde de felsefe mezunları iş bulamıyordu. İdare edilmesi gerekiyordu, kimsenin leydiyi dayılarıyla karşı karşıya getirmeye hakkı yoktu. Lordun ailesinin de ne olduğunu leydi iyi biliyordu. Neyse, leydi daha fazla tartışmayacaktı.

Bu söylenenleri dikkatle dinleyen lord şöyle dedi: İyi tamam kalsın o zaman.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Eylül toparlandı gitti işte/ Ekim filan da gider bu gidişle"

Turgut Uyar

"KASIM ODALAR SOKAK"

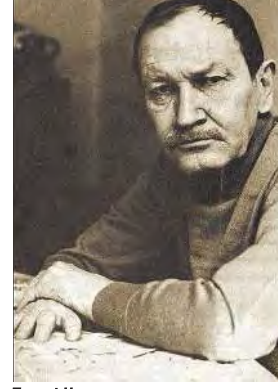
Doğru. O da gitti. "Bu gidişle" (Turgut Uyar'lustteki alıntı) Gidişat böyle. Hepsı toparlanıp bir bir gidiyor.

Kasım geldi. Dışarıda yağmur. (peki "Kasım Odalar Sokak?" onu da az sonra) Yavrular (o yedi yavru)yine aynı, serilmiş mışıl mışıl uyuyorlar (sanki işten geldiler, hep uyuyorlar) Biraz daha büyüdüler. Gidip gelip bakıyorum. (kalkmışken radyatörü de yokluyorum) Ne isim koydular onlara. Ben de düşünüyorum bi yandan. Arkadaşımın iki köpeği Duman'la Derman'dı. Ama yedi tane uyumlu isim? Geçenlerde oynamış o uyduruk bilim kurgu filminde (What Happened to Monday?/Yedinci Hayat) her birine haftanın günlerinin isimlerini koyuyordu o adam. Babaları. "Yediz" kızlarına. (nüfus aşırı artmış, sadece tek bir çocuğa izin veriliyor, öyle bir zamanlar, kızların her gün tek bir tanesi sokağa çıkabiliyor, o kendi adını taşıyan günde falan filan) "Kötü filmin iyi oyuncusu diye bişey olamaz" derler. Yalanmış o. Olmuş işte bunda basbaya. Muhteşemdi gene o müthiş kız: Noomi Rapace o kötü filmin orta yerinde. Neredeyse her sahnede yedi çeşit halini birden görmek.(yedizleri oynamak da her oyuncuya nasip olacak şey değil, ballı kız, sinema tarihinde ilk kez galiba, beşiz altız bile yok, kudurtur oyuncu kısmını--hem bi de herbiri çok çok farklı karakterde kızların--) Oda buz gibi. Gidip iyice kalın kazakları, atkıları falan çıkarttım.

Kasım. "Çocukluğun Soğuk Geceleri"nin, kendini alıp ne taraflara götürse bir türlü olmayan, olamayan, huzursuz, bu dünyada yabancı, yazarı Tezer Özlü, Berlin'dedir. Bir 31 Ekim gecesi (1982) şöyle yazar:(Kalanlar/YKY) "Yarın 1 Kasım. Ölme ayı.(...) Kasım-ölme ayı"

"Ölme ayı?" Korkunç. Bende öyle bir etki yaratmıyor ama. Hatta tam tersi. seviyorum 'Kasım'ı. Belki ilk nefeslerimi onun kasvetli, kurşuni, yarı karanlık atmosferi içinde almış olduğumdan. İlk gördüğüm görüntüler. (ilk nöron bağlantıları) Seviniyorum geldiğinde. Bir tür 'ilk görüşte aşk' İlk göz ağrısı.(Sıla-i rahim)

Ananem (kimi zaman da annem) eski ismini kullanır; "teşrinisanı" derdi 'kasım'a. O isim çok daha hoş. Ekim ve Kasım. İki 'teşrin'ler. Teşrin'in "ş" ve "

Turgut Uyar

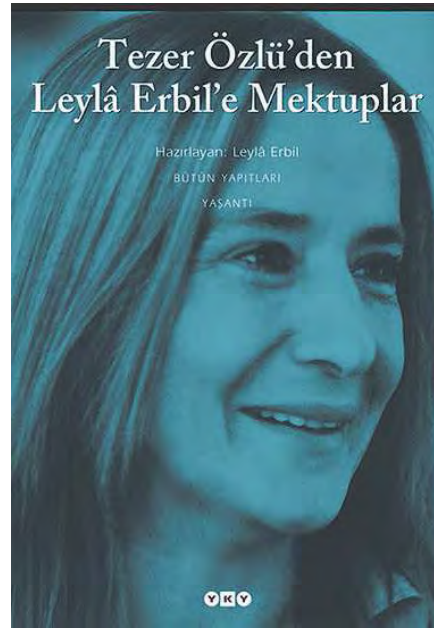
r" si. "Ş" ve "R"nin şırıltılı, cıvıltılı çarpışması. O su sesi çağrışimli hoş tını. O ahenk. İsmi değişse de, etkisi değişmiyor. Seveni pek az. Pek azmış. Büyük, çok büyük şairimiz Yahya Kemal, o da, daha hoş "teşrin"i kullansa da, Tezer Özlü gibi ölüm'le bitştiriyor: "Teşrinlerin bu hüznü geçer tâ iliklere./Anlar ki yolcu, yol görünür serviliklere. O "Servilikler" "Bir gün mutlaka tadına bakacak olduğumuz " "Momento mori" "Ölümü hatırla" Bir ölümlü olduğunu. Eyvallah. İlla kasım gerekli mi. "Kasım Odalar Sokağı" peki? O şu; O sokakta oturmuştuk. İlkokul bire mi, ikiye mi ne gidiyordum. Çocuktum. Atikali'den Draman'a, oradan Balat'a, Haliç'e inen yokuşlar. (Derviş Ali mahallesi). O sokak ismi çocukluk aklımın içinde anlayamadığım bir muammalar bölgesini gıdıklıyor. Bir sırlı bulanık bölge. Sordum. Hiç kimse hiçbir şey bilmiyordu. Ne demek? "Nasıl yani

kasım odalar anane?" Sokağa bakıyordum. O vakitler henüz şehirde arsalar, bahçe içinde ahşap konaklar falan var. Kimileri terkedilmiş. O çeşit bir ev düşünüyordum. Bi zamanlar mı varmış? Bir ev. Odaları var. O odalar işte kasım. Kasım'ın işaret ettiği her şey mi? Yoksa hep kasım mı o odalar. Eğer oraya gidebilirsen, girebilirsen, (o girilmesi yasak kırkinci oda) orası hep kasım işte. Kasvetli, yarı karanlık, kuytu. Penceresinden hep yağmur, kapalı kurşuni gökyüzü.

Tezer Özlü'den Leylâ Erbil'e Mektuplar

Hazırlayan: Leylâ Erbil
BÜTÜN YAPITLARI
YAŞANTI

Öyle mi? Belki öyle de değil, bambaşka bir bağlantısı var kasımla. Öff. Ne bu?" Temmuz odalar " olsa hiç umurumda olmayacak. Kurcalamayacak zihnimi. Ondan bişey olmaz. Taşındık sonra. Ama o isim, o odalar, hep kaldı içimde.

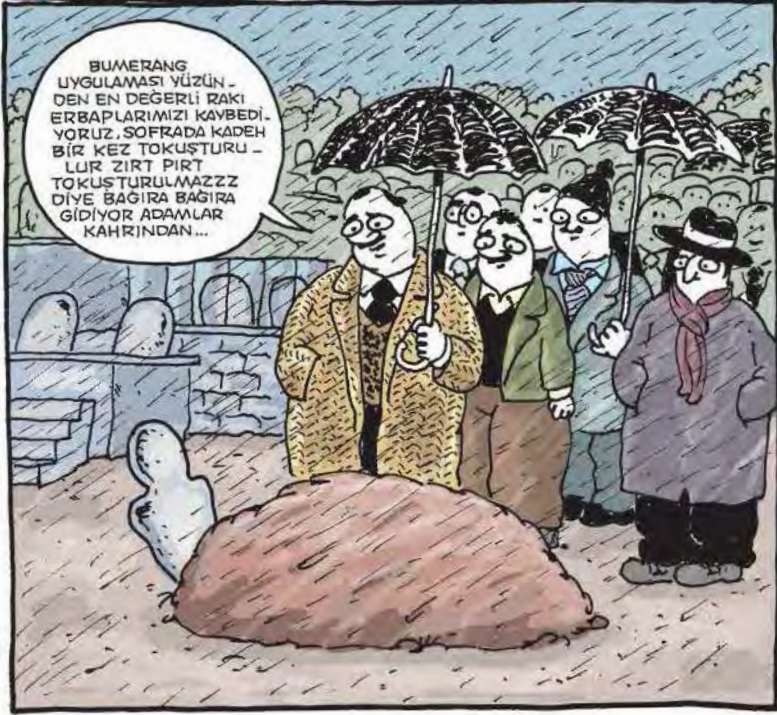
"Kasım" deyince bir de şu; (bitirirken) İyice تنها, kuytu, biraz sapa bir yerde, köhne bir manav. Issız sokağın yokuşa açılan ucunda. O arsaların başlangıcında. O kasım günleri. Dalgın iyice yaşlı, işlere yetişemez olmuş o manav. Çürümüş elma, armut kokardı. Ayva. Muşmula. O çürük koku.

Yeni yanmaya başlamış sobaların dumanlarının kömür kokusuyla karıştırdı. İyice soluk ampuller soğumaya başlamış rüzgârla sallanırdı. İplere asılı kış kavunları. Onlar da sallanırdı. O yarı karanlık manav. Bazen durup bi şeyler alırdık. O manav, orası da işte biraz "kasım odalar" mıydı? Belki.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Boomerang'ın aramızdan aldıkları...

**"kendimi
durduracak
değilim"**

Fırat Budacı

VAKİT GEÇİRMİK İÇİN ÖNERİLER

Bu büyük sessizlik hayra alamet değil. Nereye kadar susacaklar? Baş başa çıktıkları bu yemekte konuşacak hiçbir şey gelmiyor mu akıllarına? Sanki bir çift değil de, yer darlığından aynı masaya oturtulmuş tek gibiler. Gidip aniden, "Neyiniz var sizin?" diye masalarına otursam, en azından şaşkınlık, tepki, kovalama, "terbiyesiz herif" falan derken

bir beş dakika geçer. Bana yazık olur ama hiç olmazsa ilişki hareketlenir. Garson siparişlerini getiriyor. Nihayet, "Nasıl seninki?" diyor adam. "Güzel," diyor kadın, hayat için kısa, ama bu ilişki çok uzun bir süre sonra, "Seninki nasıl?" diye devam ediyor. "Güzel," diyor adam. Sonrası yine sessizlik. Hiç konuşmadan üzerine konuştukları tek konuyu yiyorlar. İşte o an karar veriyorum, ego yüklü yazılarıma ara verip baş başayken vakit geçiremeyen çiftler için yazmaya. Baş başa kalmamak için neler yapılabilir bir bir saymaya:

* AVM'ye gidin. AVM iyidir; yürüyen merdivenler sayesinde ilişki kendiliğinden hareket eder. En üst kat sayesinde ilişki doyar. AVM'ye giren bir çiftin çıkışı en az dört saattir. İçerideki kalabalığı görünce, "Hava soğuk ya, millet dolmuşmuş," demeyi ihmal etmeyin, bu sizin hakkınız. AVM'de dolanırken farklı ihtiyaçlarınızın olması sizi düşündürmesin. Erkeğin kadını beklediği geleneksel bir çift olmak zorunda değilsiniz. Unutmayın, Zara hem erkek hem kadın içindir. Zorlanırsanız Zara'ya girin. Fakat bana kalırsa bir AVM'de en güzel vakit teknolojiyle geçer. Mesela Teknosa'ya girip aynı yayını yapan onlarca LCD arasında hangisi daha iyi bulmaya çalışın. Eşinizle görüş farklılıkları olabilir, takmayın. Sizinkilerden bir üst model akıllı telefonları parmaklayın, telefonlara göre daha az bilgiye sahip olduğunuz fotoğraf makinelerinin megapikselleriyle tanışın. iPad'iniz elbette var, ama ya o kılıfı? O pek iyi değil, yeni bir kılıf bakın. Kötü kılıf tecrübeleri (pahalı da olsa) sizi orijinal kılıfa çağırıyor. Direnmeyin. Hâlâ yorulmadıysanız bir iki buzdolabının kapağını açıp içine bakın. Evdeki buzdolabınızı iyice gözden düşürün.

* Baş başa kalma ihtimaline fırsat vermeyecek ölçülerde dev bir LCD alın. Osmanlı dizilerindeki sultanlarımızın

sakallarını HD kalitesinde göstermenin ötesinde internete de bağlanabilsin bu alet. Sakalın yakın planı, "O Ses Türkiye"nin hakkı yeneni, National'ların böceği, vampirlerin dramı derken bir de bakmışsınız salonda uyuyup kalmışsınız. Ooo saat iki olmuş. Zaten yatıyorken kalkıp bir daha yatın. Giderken onu da götürün: "Hadi kalk aşkım saat iki olmuş... hadi kalk... ya hadi kalksana... gidiyorum bak... tekrar getirme beni... valla sen bilirsin, her yerin tutulur burda bak... ya hadi kalksana..." Yatağa ulaşınca hemen uyuyun. Sırt sırta vermek baş başa vermekten daha rahattır.

* Kanal dolanarak televizyon izlemenin dışında ortak bir dizi edinin. Cemiyet içinde bahsedildiğinde sık duran, kaliteli dizi olsun bu. Ortak dizi edinmek çok kolay. İster bir haftada blok sezon devirin, ister kanalla eş güdümlü bölüm bölüm ilerleyin. Dizinin ilerlerken ilişkinizin en heyecanlı dakikalarını yaşayacaksınız. Tek yapacağınız kendinizi kaptırmak. Dizideki olaylar salonunuzda geçiyor gibi davranın.

"Game of Thrones'daki Ejderkrallar'ın soyundan gelen Targaryen kardeşlerin taştan ejder yumurtaları"na yuvanızın sıcaklığını verin. Karakterlerden kendi akrabalarınız gibi bahsedin. Ortak dizinizi seyretmeyenlerin bir bok anlamadığı bir bilgi birikiminiz olsun: "Lannister hanedanının resmi sloganlarının ise, "Beni kükrerken duy!" olduğunu, en çok kullanılan sloganlarının ise, "Bir Lannister her zaman borcunu öder!" olduğunu bildiniz mi vakit çok hızlı geçer. Seçtiğiniz dizi hangisi olursa olsun, genelde onu bol bol överken, bazı bölümleri zayıf bulmayı da ihmal etmeyin, adettendir.

* Ben sevmiyorum demeyin. Fasıla gidin. Herkesin fasıla ihtiyacı vardır. Fasil, tek takılma özgürlüğü elinden alınmış çiftler için nimettir. Raki, yarım yamalak bildiğiniz bir şarkıda sizi dev bir sanatçıya dönüştürebilir. Pek az insan solo çıkış yakalar, ama herkes bir gün mutlaka eşlik eder. Eşlik etmek şarkı acılı da

olsa neşe verir. Normalde sevgi sözleri sarf etmediğiniz eşinizin yüzüne baka baka şarkılar söyleyin. "Ben Seni Unutmak İçin Sevmedim"e gerek yok, size bir "Keskin Bıçak" yeter. Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan o büyük kapıdan girerken vaktin nasıl geçtiğine inanamayacaksınız.

* Çocuk yapın. Belki bu dünyaya çocuk getirmeyi düşünmüyorsunuz, aferin, bu kafa yapınıza rağmen dünya sizi getirdi ama. Bencil olmayın. Evliyseniz ana baba olun. Yıllar geçtikçe birbirinizi yiyeceğinize, "Yerim ben bunu!" diye diye çocuğu yersiniz. Çocuk, bir sevgi odağı olmanın ötesinde vakit geçirmek için bulunmaz bir nimettir; 0-2 yaş ağlama, 2-4 peşinden koşma, 4-6 oynama, 6 ve üzeri okul derken gittikçe büyüyen bir meşguliyetir. Mantıklı olun. Şu büyük lafı da hiç aklınızdan çıkarmayın: Çocuk düşünülmez, ancak ikinci çocuk düşünülür.

* Pazar, bir çiftin birbirini en çok gördüğü gündür. Pazar günleri mutlaka Hürriyet alın. Hürriyet, haberleriyle beş dakika oyalarken, ekleriyle öğleni buldurur. İçinden çıkan broşürlerle tuvalete girseniz dünyayı unutturur. Hürriyet bir tür illüzyondur. Neyi neden okuduğunuzu fark ettirmeden akşamı buldurur. * Gerekirse şartlarınızı zorlayıp yurtdışına gidin. Ucuza bilet bulmanın hazzını yaşayan nice çift birbirine kenetlenmiştir. Ucuza bilet, özellikle erkeği akıllı gösterir. Havayolu sanki boş bulunmuş gibi bir fiyat yakalarsanız yaşadığınız kıvanç ilişkinize de yansır. Başka bir şehri övmek, yabancıların yaşam kültürüne hayran olmak, döner dönmez kendi yurdunu yermek gibisi yoktur. Eli eline değmeyen nice çift, Roma'nın, Barselona'nın, Amsterdam'ın dar sokaklarında el ele görülmüştür. Ve en önemlisi, libidonuz kendi topraklarınızda yok olma tehlikesiyle karşı karşıyayken, yurtdışında her an kendini hatırlatabilir: "Do you remember?"

* Kendinizden değil üçüncü kişilerden konuşun. Çünkü kendinizden konuşmak karşınızdakini de kendine döndürür. Kendiniz demek, sıkıcı giden ilişkiniz demektir. Oysa üçüncü kişiler öyle mi? Üçüncü kişiler bencil, üçüncü kişiler geri zekâlı, üçüncü kişiler saf, salak ve aptal. Öyle üçüncü kişiler var ki boğsanız yeridir. Üçüncü kişilerden konuşmak baş başa kalmanızı engelleyerek sizi diri tutar. Üçüncü kişilerin olduğu şu dünyada sizden iyisi yoktur.

* Sizin gibi baş başa vakit geçirmekte zorlanan çiftler bulun. Dört, ikiden iyidir. Erkek-kadın tartışmaları, ilişkilerden verilen örnekler, "Siz erkek erkeğe çıkarsanız biz de kadın kadına çıkarız" planları, analar, babalar ve kayınvalideler... Oysa kayınpederiniz çok şeker. Derken belki biraz The Big Bang Theory ve belki biraz daha Game of Thrones. Lannisterlar tam sekiz yıldır ilişkinizin emrinde.

KARTPOSTAL TAKVİM

UYKUSUZ DUVAR TAKVİMLERİ

HAFTAYA SADECE UYKUSUZ DÜKKAN'DA

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 9 KASIM 2017 | Sayı: 532

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

